

ת"פ 22243/05/18 - מדינת ישראל נגד אסעד בוקאעי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 22243-05-18 מדינת ישראל נ' בוקאעי(עציר)

בפני כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
נגד
אסעד בוקאעי (עציר)
באמצעות בא כוחו עו"ד עמאד אלחאג'
המאשימה
הנאשם

גזר דין

כללי

הנאשם הורשע, עפ"י הודייתו, בעבירה של **חבלה בכוונה מחמירה**, לפי סעיף 329(א)(1) **לחוק העונשין**, תשל"ז - 1977 וזאת בהקשר לאירוע אלים שהתרחש ביום 20.4.18 לאחר חצות. הודיית הנאשם היתה בטרם שמיעת ראיות ובמסגרת הסדר טיעון שכלל אך את תיקון עובדות כתב האישום וללא הסכמה עונשית.

כתב האישום המתוקן

הנאשם יליד 1994 ותושב הישוב כאבול. בין הנאשם לבין ע.פ. (להלן: **המתלונן**) - יליד 1970, שררה במועד הרלוונטי היכרות. ביום **15.4.18** נתגלע עימות בין השניים במהלכו נחתך הנאשם בחלק האחורי של צווארו באמצעות סכין ונזקק לתפרים. ביום **20.4.18** בשעה 01:00 לאחר חצות הגיע הנאשם יחד עם שני אנשים או יותר (להלן: **האחרים**) לצריף בו התגורר המתלונן ושכן סמוך לכניסה הראשית לטמרה (להלן: **הצריף**). הנאשם והאחרים דפקו בחוזקה על דלת הצריף והשליכו לעברה אבנים. המתלונן, שחשש כי הנאשם יתקוף אותו, החזיק את דלת הצריף על מנת למנוע מהנאשם ומהאחרים להיכנס ובמקביל התקשר למשטרת ישראל. בשלב מסוים, הנאשם והאחרים הצליחו לפתוח את דלת הצריף, נכנסו לצריף ותקפו את המתלונן בכך שהיכו אותו בין היתר באמצעות מקל עץ, אבן וכיסא. במהלך התקיפה לעיל, חתר הנאשם באמצעות סכין את המתלונן בעורפו, בפניו, באוזנו השמאלית ובחלק האחורי של צווארו. בהמשך, נמלטו הנאשם והאחרים מהמקום תוך שהם משאירים את המתלונן במקום כשהוא פצוע וזב דם. המתלונן הצליח בשארית כוחותיו להגיע לתחנת אוטובוס סמוכה שם פגש בעוברי אורח שהזעיקו את המשטרה. בהמשך, הובהל המתלונן לבית חולים במצב קשה עם דימום מסיבי פעיל באזור הצוואר ממספר עורקים וורידים. הוא הורדם והונשם ואושפז עד ליום 24.4.18. כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרם למתלונן חתך גדול בחלק האחורי של צווארו וכן באזור בסיס הגולגולת, שהצריכו תפירת כלי דם. כמו כן נגרם לו חתך שטחי בפניו באורך של כ 3 ס"מ באזור האוזן. בנוסף, נגרמו לו שברים בקשת האחורית של צלעות צד ימין וכן הוא נחבל בשיניו.

תסקיר שירות המבחן אודות הנאשם

הנאשם בן 23 שנים, רווק, נעדר עבר פלילי, סיים 11 שנות לימוד ולאחר מכן עבד במספר מקומות כשעובר למעצרו עבד כנהג משאית שכיר. הנאשם התגורר עד למעצרו עם אמו, כאשר אביו נפטר לפני מספר שנים ומאז הנאשם שימש לדבריו כראש המשפחה בפועל. הנאשם קיבל אחריות על מעשיו ומסר אודות האירוע מנקודת מבטו - לדבריו, כשבוע לפני האירוע הוא שמע כי המתלונן מפיץ שמועות אודותיו. בעקבות כך החל בין השניים ויכוח שגלש לפסים אלימים במהלכו דקר אותו המתלונן. הנאשם מסר כי בחר שלא לפנות לגורמי חוק משום שסבר שבאם יעשה כן הדבר יפגע במעמדו החברתי. לגבי האירוע המיוחס לו, מסר כי באותו יום הוא שתה עם חבריו אלכוהול ולאחר מכן הגיע לצריף בו התגורר המתלונן על מנת לפתור את הסכסוך שתואר לעיל. לטענתו, המתלונן תקף אותו והתחיל לצעוק לעברו ולקלל. לכן, הוא (הנאשם) נלחץ ונבהל ופעל "ללא מחשבה" עת דקר את המתלונן. אעיר, כי בדיון מיום 5.11.18 הבהיר הנאשם כי הוא חוזר בו מתיאור זה (כי פעל "ללא מחשבה") וחזר על הודייתו בכלל עובדות כתב האישום המתוקן, שייחס לו כאמור לעיל עבירת כוונה. עוד מסר הנאשם לשירות המבחן, כי בני משפחתו ניסו להגיע לסולחה עם המתלונן אך הדבר טרם עלה בידם. שירות המבחן התרשם מהנאשם כאדם בעל דימוי עצמי נמוך הנמצא בעיצומו של תהליך התבגרות וגירוש זהות אישית. עוד צוין, כי הוא מבין את חומרת מצבו, את הצורך בעריכת שינוי מהותי באורחות חייו והביע רצון ראשוני להשתלב בהליך טיפולי במסגרת שב"ס. מחד, הפנה שירות המבחן לכך כי מדובר באדם נעדר עבר פלילי שתפקד באופן תקין, באופן כללי, עד למעצרו וכיום מוכן לתהליך שינוי, ומנגד, הפנה לחומרת מעשיו, לצריכת האלכוהול מצדו באירוע הנדון ובאירועים נוספים. לכן, העריך שירות המבחן כי רמת הסיכון הנשקפת ממנו נמוכה באופן כללי. סיכומו של דבר, שירות המבחן המליץ לשבץ את הנאשם בתוכנית טיפולית במסגרת שב"ס.

תסקיר שירות המבחן אודות נפגע העבירה (המתלונן)

שירות המבחן הגיש תסקיר רחב היקף שסקר את נתוני המתלונן ואת הפגיעה בתחומי חייו השונים כתוצאה מהאירוע. משום צנעת הפרט לא ארחיב בפרטים, אך בתמצות ניתן לציין כי המתלונן, בן 48 שנים, הינו אדם שטרם האירוע קיים אורח חיים שולי ובודד במובנים מסוימים (ניתק קשר עם מרבית בני משפחתו), אך חרף זאת הצליח לשמור על מסגרת חיים סבירה ועצמאות מסוימת (עבד בשיפוצים והתגורר בצריף שאינו שלו אך בהיתר בעל המקום). המתלונן מסר כי היכרותו עם הנאשם, שצעיר ממנו בשנים רבות (הפרש גילאים של 25 שנים), היתה על רקע צריכת אלכוהול משותפת ואף התייחס אליו באופן אבהי. המתלונן אישר כי מספר ימים לפני שהותקף התרחש אירוע אלים בינו לבין הנאשם שבמהלכו נדקר האחרון, אך הוסיף כי לאחר אותו אירוע נפגשו השניים ולכן סבר שהנושא ביניהם "נסגר". משכך, תקיפתו על ידי הנאשם, מעבר לכלל הנזקים שיפורטו להלן, נתפסה על ידו גם כבגידה מצד הנאשם. המתלונן מסר בהרחבה על תחושותיו הקשות בזמן האירוע ומיד לאחריו כשפינה את עצמו לתחנת אוטובוס סמוכה. הנאשם תיאר את השפעת האירוע על כל תחומי חייו - במישור הגופני סובל המתלונן מכאבים, כאבי ראש, עייפות וסחרחורת ונזקק למשככי כאבים במינונים גבוהים; במישור הנפשי תיאר כי הוא סובל מהפרעות שינה וממצב רוח ירוד. כמו כן האירוע הגביר את חשדנותו ועורר בו אי שקט וחרדה; במישור התעסוקתי מסר כי הפגיעה הותירה אותו עם מוגבלות פיזית משמעותית, הוא נאלץ להפסיק לעבוד ומתקשה בהשגת מקום עבודה. נתון זה משמעותי ביותר שכן מדובר במי שהינו נעדר מקורות תמיכה משפחתיים חברתיים או כלכליים ועבודתו טרם האירוע היוותה עבורו מקור פרנסה יחידי ואמצעי להשגת עצמאות. זאת ועוד, המתלונן מסר כי לאחר שחרורו הוא התבקש לפנות את הצריף בו התגורר, תקופה מסוימת הסתמך על בני משפחתו ששיכנו אותו בביתם חרף יחסים שאינם תקינים, ולאחר מכן לן לילה או שניים במקומות בהם עבד בעבודות דחק וכן במקומות ציבוריים. צוין, כי מקור הפרנסה העיקרי של המתלונן הוא קצבת הבטחת הכנסה.

סיכומי של דבר, שירות המבחן תיאר תמונת נזק קשה בעקבות האירוע. האירוע פגע בתפקודו והגביל את יכולות ברמות השונות, כפי שתואר לעיל. שירות המבחן העריך כי ללא קבלת טיפול מקצועי עלולים כוחותיו להיחלש עוד יותר (בהקשר האחרון הוא הופנה לגורמי סיוע שונים שייתכן ויהיה בידם לסייע לו). ההערכה היתה כי סיום ההליך המשפטי עשוי לתת למתלון הכרה מסוימת בסבלו ולסייע לו לפנות כוחות הנדרשים לשיקומו. בנוסף, הומלץ על הטלת פיצוי על הנאשם לטובת המתלון.

תמצית טיעוני המאשימה לעונש

במסגרת טיעוני העונש הגישה המאשימה תמונות המתעדות את החבלות שנגרמו למתלון במהלך וכתוצאה מהאירוע.

המאשימה עמדה על חומרת מעשי הנאשם. מעשיו פגעו בערכים חברתיים של שלמות גופו, בריאותו ובטחונו של המתלון, שלווה חייו ביטחון הציבור והפרט, הסדר הציבורי וכבוד האדם. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה היא משמעותית, שכן הנאשם נקט באלימות חמורה יחד עם אחרים, בין היתר באמצעות חפצים ופגע במתלון בצורה קשה באמצעות סכין בשעת לילה מאוחרת בבית המתלון. בנוסף, המאשימה הפנתה לכך שהנאשם לא הושיט עזרה למתלון לאחר מעשיו והותירו כשהוא פצוע וזב דם. בכך, ביקשה ללמוד על מסוכנותו הרבה של הנאשם, על היעדר גבולות מצדו ועל היעדר מורא מפני החוק. המאשימה הפנתה לתכנון שקדם לביצוע העבירה ולחלקו העיקרי של הנאשם בביצוע העבירה - הנאשם הגיע יחד עם אחרים, באופן מכוון ומתוכנן, לצריף בו מתגורר המתלון בשעת לילה מאוחרת וגם כאשר האחרון ניסה למנוע את כניסת הנאשם והאחרים לצריף, הם לא חדלו ממעשיהם. כמו כן, המאשימה הפנתה לנזקים שנגרמו למתלון והפנתה בעניין זה לכתב האישום המתוקן ולאמור בתסקיר קורבן העבירה. נטען, כי מדובר בנזקים - פיזיים ונפשיים - שילוו את המתלון עוד שנים רבות ואולי אף מעבר לכך. לאחר שהפנתה לפסיקה המייצגת לשיטתה את מדיניות הענישה הנהוגה, טענה המאשימה למתחם עונש הולם בין 5 ל-9 שנות מאסר בפועל.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הפנתה המאשימה לכך כי מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי וכן לאמור בתסקיר שירות המבחן. משכך, טענה כי יש למקם את עונש המאסר בפועל ברף האמצעי של המתחם. בנוסף, עתרה המאשימה להטלת מאסר על תנאי ופיצוי כספי משמעותי למתלון.

תמצית טיעוני הנאשם לעונש

במסגרת טיעוניו הדגיש בא כוח הנאשם כי תקיפת המתלון על ידי הנאשם לא היתה נטולת הקשר, אלא באה בתגובה לכך שהמתלון היה זה שדקר את הנאשם שבוע לפני כן.

אעיר, כי בכתב האישום המתוקן לא צוין מפורשות כי המתלון היה זה שדקר את הנאשם, אלא כי במהלך עימות בין השניים נדקר הנאשם בצווארו. משמע, לא ברור מי בדיוק דקר את הנאשם, האם היו באירוע גורמים נוספים, וכו'. יחד עם זאת, עולה בבירור כי למתלון היתה אחריות, במידה כזו או אחרת לכך שהנאשם נדקר בצווארו במהלך אותו עימות שהתרחש ביום 15.4.18, כשבוע לפני שדקר את המתלון.

בכך, ביקש בא כוח הנאשם לטעון כי אין מדובר בתקיפה נטולת הקשר, אלא במעשה תגובה מצד הנאשם, משום דקירתו תחילה על ידי המתלונן (כך לפחות טען). צוין, כי בגין שני האירועים הללו (היינו, דקירת הנאשם על ידי המתלונן ודקירת המתלונן על ידי הנאשם), הוגש רק כנגד הנאשם בסופו של יום כתב אישום, ולכן יש בכך אי צדק מסוים והדבר צריך להוביל להקלה בעונשו של הנאשם. עוד הודגש, כי הגם שלגבי האירוע הנדון (בו דקר הנאשם את המתלונן) ידועה זהותם של לפחות חלק מהאחרים שתקפו את המתלונן, רק כנגד הנאשם הוגש, כאמור, כתב אישום.

המאשימה הגיבה לטענות לעיל וציינה כי הנאשם יכול להלין בעיקר כנגד עצמו בגין כך שאיש (עדיין) לא הועמד לדין בגין האירוע הראשון, היינו דקירתו שלו, שכן לא הוא ולא אחרים הגישו בנדון תלונה למשטרה. המאשימה הוסיפה כי אירוע הדקירה הראשון נודע למשטרה רק בעקבות דקירת המתלונן על ידי הנאשם (אירוע הדקירה השני). צוין, כי תיק החקירה בגין האירוע הראשון עדיין "פתוח" והוחלט להעבירו לטיפול יחידת התביעות המשטרתית. משמע, על פני הדברים, מדובר באירוע שחומרתו הפוטנציאלית פחותה מאירוע הדקירה השני נושא עניינו. לגבי טענת השניה של הנאשם כי רק הוא הועמד לדין בגין האירוע השני, טענה המאשימה כי אכן ישנם חשודים נוספים באירוע זה, אך מכיוון שאלה שוחררו בשלב "מעצר הימים" ומכיוון שטרם הגיעו בעניינם תוצאות של בדיקות מעבדה שונות, טרם התקבלו בעניינם החלטות באם להעמידם לדין.

על בסיס הטיעונים לעיל, עתר בא כוח הנאשם לקביעת מתחם שינוע בין 6 ל 18 חודשי מאסר.

לגבי הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הפנה בא כוח הנאשם לכך כי מרשו הינו צעיר בן 23 שנים, נעדר עבר פלילי, שבהודייתו טרם שמיעת הראיות חסך זמן שיפוטי יקר ובעיקר יש בהודייתו כדי להביע את נטילת האחריות הכנה והאמיתית מצדו על מעשיו. בא כוח הנאשם הפנה לנתוני התסקיר שהתקבלו אודות הנאשם, העובדה שגדל ללא אב, העובדה שעול פרנסת המשפחה נפל בעיקר על כתפיו, מוכנותו לעבור כל הליך טיפולי ולבסוף, אך לא פחות חשוב, הערכת שירות המבחן כי נשקפת ממנו רמת סיכון נמוכה. משכך, המסקנה הינה כי ניתן להסתפק במקרה דנן בענישה מתונה ביותר.

דין ומסקנות

לא יכול להיות חולק אודות חומרת האירוע - הנאשם הגיע ביום 20.04.18 לצריף בו התגורר המתלונן בשעת לילה מאוחרת כשהוא מלווה באנשים נוספים, במטרה לתקוף את המתלונן ולגרום לו לחבלה חמורה. ניסיון המתלונן למנוע את כניסתם של הנאשם והאחרים לביתו כשל והוא הותקף על ידם בברוטאליות, בין היתר באמצעות מקל, אבן וכיסא. במהלך התקיפה, חתר הנאשם את המתלונן באמצעות סכין בפניו, באוזנו השמאלית ולאורך הצוואר האחורי. בהמשך, הנאשם והאחרים נמלטו מהמקום כשהם מותירים את המתלונן פצוע וזב דם. כתוצאה ממעשי הנאשם ושותפיו, נגרמו למתלונן נזקים רבים, פיזיים ונפשיים, כמפורט בכתב האישום המתוקן ובתסקיר נפגע העבירה. מדובר אם כן באירוע מתוכנן, רבים אל מול מתלונן יחיד, רמת האלימות בה נקטו הנאשם וחבריו היתה ברף גבוה, לוותה ב"אמצעים" שכללו גם סכין, באמצעותה חתר הנאשם את המתלונן בפניו ובצווארו, מידת האכזריות בנדון הינה משמעותית, והנזקים שנגרמו למתלונן בתחומי חייו השונים הינם רבים.

הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו - השמירה על חיי וגופו של הפרט, הינה קשה ומהותית. בית המשפט העליון חזר והדגיש את זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות גופו ולביטחונו האישי (ראו ע"פ 3753/08 **עודה עוואדרה נ' מדינת ישראל** (13.04.10); ע"פ 6988/12 **ראובן נ' מדינת ישראל** (27.9.12). עוד הודגש, כי יש לנקוט בענישה משמעותית למי שבחר ליישב סכסוכים בדרך של שימוש בנשק קר או חם.

כך, לדוגמה, בע"פ 371/08 **מדינת ישראל נ' ביטאו** (27.10.08), נאמר כי:

"בית משפט זה שב ועמד על הצורך במיגור האלימות הגואה בחברה ובתוך כך על הצורך בצמצום תופעת השימוש בנשק קר וחם ליישוב סכסוכים. מציאות בה חילוקי דעות על עניינים של מה בכך הופכים כהרף עין לקטטות אלימות המסתיימות לא פעם בפגיעות קשות למעורבים ואף באובדן חיי אדם, פעמים רבות כתוצאה משימוש בנשק, הינה מציאות מטרידה ביותר - מציאות שלא ניתן ואין להשלים עימה". (פיסקה 32).

ובע"פ 5576/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.4.11), פסקה 3, צוין כי:

"..אל מול אלימות מעוררת סלידה שכזו יש להגיב ביד קשה ביותר. תופעה נוראה זו של אלימות קשה וחסרת רחמים מחייבת את כל הגורמים לתת ידם למלחמת חורמה. האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. מצווים אנו ליתן ידנו למלחמה העיקשת בתופעת הבריונות שפשטה בארצנו, וידע כל מי שנוטל לעצמו את החרות לנהוג באלימות, כי הוא עלול לשלם על כך בחרותו. "יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד".

במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט' לחוק העונשין), אדגיש, מעבר לנתונים שצוינו לעיל, את נזקי המתלון - כתוצאה ממעשי הנאשם הוא פונה, כאמור, לבית החולים במצב קשה עם דימום מסיבי פעיל באזור הצוואר ממספר עורקים וורידים. המתלון הורדם והונשם ואושפז משך 4 ימים. כמו כן, נגרמו לו שברים בקשת אחורית של הצלעות מצד ימין, ניידות בשיניים ופצעים בפנים, חתך בצוואר ובאזור בסיס הגולגולת. בנוסף, נגרם לו חתך שטחי בפנים באורך של כ-3 ס"מ וחתך החוצה תנך ואפרכסת. בשים לב למיקום החתכים, היה בהם פוטנציאל לנזק חמור יותר ואף לסיכון חיי. בדבריו בפני שירות המבחן, תיאר המתלון כי כיום הוא סובל מחוסר תחושה וצריבה באזור הצלקת בפנים, כאב ראש, צוואר ואוזן וחש סחרחורת ועייפות. צוין, כי על מנת להתמודד עם כאביו הוא נוטל כמויות גדולות של משככי כאבים במינונים גבוהים ואף פיתח תלות בתכשירים אלה. לדבריו, כתוצאה מהפגיעות הוא נותר עם מוגבלות פיזית משמעותית שפגעה בכושר העבודה שלו וביכולתו להמשיך לפרנס את עצמו מעבודה בתחום השיפוצים והבניה.

חלקו של הנאשם בביצוע העבירה הינו, כאמור, עיקרי - הוא זה שעשה שימוש בסכין וגרם לחתכים בפניו, באוזנו ולאורך צווארו של המתלון, נוסף על חלקו בגרימת החבלות החמורות למתלון בצוואת עם האחרים. איני יכול לקבל את טענת

הנאשם כי יש להקל עמו משום שיתר שותפיו לא הועמדו (עדיין?) לדין. די אם אפנה לכך כי הנאשם הודה כי הוא, ולא אחר, היה זה שחתך באמצעות סכין את המתלון בפניו. לכן, גם אם היו עוד שותפים לאירוע חלקו של הנאשם היה העיקרי, מה גם שהנאשם, על רקע האירוע הראשון, היה זה שיזם את האירוע השני. זאת ועוד, גם איני יכול לקבל את הטענה כי דקירתו של הנאשם (ככל הנראה) על ידי המתלון, מהווה נסיבה לקולה לגבי הנאשם. הנאשם הוא זה שבחר שלא להגיש תלונה כנגד המתלון ובמקום זאת לנקום באופן אכזרי במתלון. מעשה נקם זה התרחש מספר ימים לאחר האירוע הראשון, משמע אין מדובר בתגובה ספונטנית או כזו שהתרחשה סמוך לאחר האירוע הראשון. דווקא העובדה כי הנאשם פעל בשיקול דעת ובקור רוח, חבר לאחרים, הצטייד בנשק קר ושאר עזרים, ותקף את המתלון מספר ימים לאחר האירוע, מהווה בהקשר זה נסיבה לחומרה ולא לקולה.

לעניין מדיניות הענישה הנוהגת, הפנית לעיל למגמה הכללית של ענישה בעבירות אלימות מהסוג הנדון. אין זה סוד שמנעד העונשים בעבירות אלימות הינו רחב ביותר והדבר הינו פועל יוצא של נסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה. כפי שצוין בע"פ 8204/14 **זלום נ' מדינת ישראל** (15.4.15):

"נחזור ונדגיש את המובן מאליו, כי פסיקתו של בית משפט זה בעבירות של גרימת חבלה בכוונה מחמירה (כמו גם בכל עבירה אחרת), קשורה בטבורה לנסיבותיו הקונקרטיות של העושה ושל המעשה המיוחס לו. בעבירה שלפנינו, ניתן להצביע על מנעד רחב של עונשים, לרבות עונשים דו ספרתיים (ראו, למשל, העונשים שהוטלו בע"פ 273/14 מדינת ישראל נ' פארס (23.12.2014), וכן ההפניות לפסיקה הרלוונטית בפסקה 9 לפסק דינו של השופט נ' הנדל; ע"פ 6141/11 מדינת ישראל נגד פלוני (5.7.2012) והפסיקה המאוזכרת בפסקה 4 לפסק דינה של חברתי, השופטת א' חיות) . . ."

וכעת אפנה להלן למספר פסקי דין מהם ניתן ללמוד - אף אם נתוניהם שונים באופן מסוים, אם לחומרה ואם לקולה - על מדיניות הענישה הנהוגה באופן קונקרטי, תוך שאדגיש כי הפסיקה הרלוונטית לענייננו הינה בעיקר זו הנוגעת לעבירה בה הורשע הנאשם - חבלה בכוונה מחמירה, לפי ס' 329 לחוק העונשין, בה נקבע עונש מרבי של 20 שנות מאסר.

בע"פ 5476/16 **מדינת ישראל נ' אלהוזייל** (6.4.17) נדון ערעור בעניינו של מי שהורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ועבירות אחרות של סחיטה באיומים ואיומים. המשיב ביקש לסחוט עובד במסעדה בכך שדרש לתת לו לאכול במסעדה ללא תשלום. משסירב לכך העובד, דקר אותו המשיב בבטנו וגרם לו לחבלות חמורות ונכות משמעותית. נקבע בערכאה הדיונית מתחם בין 3 ל 5 שנות מאסר ונגזרו 45 חודשי מאסר (נשמעו ראיות, לחובתו עבר פלילי ישן). שני הצדדים ערערו על גזר הדין. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, קבע כי המתחם הראוי היה צריך להיות בין 4.5 ל-8 שנות מאסר, ועונשו של המשיב נקבע על 57 חודשי מאסר.

בת.פ. (מחוזי חיפה) 15275-06-13 **מדינת ישראל נ' אבו שנב** (20.5.14), נכנס הנאשם לחנות מכולת של המתלון, ועל רקע סכסוך שהתרחש בין המתלון לבין קרובת משפחה של הנאשם, נטל הנאשם קופת צדקה מפח והטיח אותה בעוצמה בפניו של המתלון באזור עינו השמאלית וכן הפיל חפצים נוספים בחנות. למתלון נגרם שבר באפו. נקבע מתחם בין 3 ל 7 שנות מאסר ודינו של הנאשם נגזר ל 48 חודשים בפועל (צעיר נעדר עבר פלילי, ניהל את ההליך,

נערכה סולחה עם המתלונן). ערעור על חומרת העונש נדחה, הגם שחלק משיקולי הדחיה היו נעוצים בהרשעת המערער בתיק אלימות נוסף לאחר שניתן גזר הדין לעיל (ע"פ 3799/13 **אבו שוב נ' מדינת ישראל** (17.8.15)).

בע"פ 8204/14 **זלום נ' מדינת ישראל** (15.4.15) נדון עניינם של שני נאשמים - אבו ובנו הקטין, שהורשעו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה והיזק לרכוש במזיד. המערערים ואחרים נגשו לרכב בו ישב מתלונן, עמו היה להם סכסוך, נפצו את שמשות רכבו, "שלפו" אותו מהרכב, היכו בו ואז אחד מהאחרים (שהורשע בהסדר בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ונדון ל 5.5 שנות מאסר) דקר את המתלונן 3 פעמים בבטנו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם בעניינו של האב בין 4 ל 8 שנות מאסר וגזר את עונשו (נשמעו ראיות, עבר פלילי מכביד, נערכה סולחה עם המתלונן) ל 4.5 שנות מאסר. במסגרת הערעור על חומרת העונש הוקל העונש והועמד (בין היתר משום העונש שנגזר על הדוקר) על 46 חודשי מאסר.

בע"פ 8244/17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (21.6.18), נדון עניינו של מי שהורשע בחבלה בכוונה מחמירה בהקשר לאירוע שהתרחש במועדון. המשיב ניגש ללא סיבה נראית לעין אל המתלונן, תפס אותו בידו, הפילו ארצה ובעט בבטנו ובראשו, בעוד המתלונן ניסה לגונן על ראשו. בהמשך, נטל המשיב כיסא והטיח בפניו של המתלונן. בסמוך לאחר התקיפה עזב המשיב את המועדון בעוד המתלונן נותר שרוע על רצפת המועדון כשהוא חבול ושותת דם. הפגיעה במתלונן היתה קשה (התעוור באחת מעיניו ונזקיו הפיזיים והנפשיים היו קשים). בית המשפט בערכאה הדיונית קבע מתחם בין 3 ל-7 שנות מאסר וגזר 4 שנות מאסר (בן 27 שנים, הודה והביע חרטה, לחובתו עבר פלילי והוא ריצה מאסרים בעבר, מסוכנותו נקבעה כגבוהה). במסגרת הערעור על קולת העונש הוחמר העונש והועמד על 6 שנות מאסר.

בע"פ 2056/15 **ולדימיר רוז'קוב נ' מדינת ישראל** (28.11.16) נדון עניינו של מי שהורשע בחבלה בכוונה מחמירה - אירוע במסעדה שהחל בוויכוח וגלש לאלימות פיזית, המערער נטל סכין ודקר את המתלונן בחזהו מאחור. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 ל-6 שנות מאסר וגזר עליו 54 חודשי מאסר בפועל (הודה במיוחס לו, לחובתו עבר פלילי). הערעור על חומרת העונש נדחה.

בע"פ 1222/17 **שארי אבו גנאם ואח' נ' מדינת ישראל** (27.6.17). נדון ערעורם של שניים שהגיעו לאטליז בו עבד המתלונן, כאשר אחד מהם מצויד באלה. אחד המערערים נטל סכין שהייתה מונחת באטליז, לאחר מכן נכנסו לחדר פנימי בו שהה המתלונן, היכו אותו ודקרו אותו מספר דקירות, ובנוסף דקרו קטין נוסף שעבד במקום שניסה לסייע למתלונן. השניים הורשעו בקשירת קשר לפשע, חבלה בכוונה מחמירה, והמערער 2 גם בהחזקת סכין. בית המשפט המחוזי קבע מתחם בין 5 ל-9 שנות מאסר והעמיד את עונשם על 5 שנות מאסר בפועל (צעירים נעדרים עבר פלילי, הודו לאחר שנשמע חלק ניכר מהראיות). הערעור על חומרת העונש נדחה.

בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו, לנסיבות המקרה ולמדיניות הענישה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש הראוי בענייננו נע בין 3.5 ל 7 שנות מאסר.

לא מצאתי כי יש מקום לסטות ממתחם העונש הראוי - אם לקולה משום שיקולי שיקום ואם לחומרה משום שיקולי הגנה על הציבור.

לעניין העונש שיש להשית על הנאשם בתוך המתחם - בהקשר זה יש להתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם לקולה ולחומרה, וכן לנתונים ונסיבות אחרות המנויות ברובן בס' 40 יא' לחוק. בהקשר זה מרבית הנתונים עומדים לזכות הנאשם: מדובר באדם צעיר יחסית בן 23 שנים בלבד, נעדר עבר פלילי שתפקודו באופן כללי היה סביר (הגם שלא ניתן להתעלם בהקשר זה מבעיית השתייה שעלתה בתסקיר), עבד לפרנסתו וכן עזר בפרנסת משפחתו. הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הודה במיוחס לו בטרם שמיעת ראיות והביע נכונות להליך טיפולי במסגרת מאסרו. כמו כן, שירות המבחן התרשם שהמסוכנות הנשקפת ממנו הינה ברמה נמוכה. משכך, אני סבור כי ניתן במקרה דנן לקבוע את העונש על הרף התחתון של מתחם הענישה. לגבי עתירת המאשימה לפיצוי לטובת המתלון, סבורני כי לנוכח הנזקים להם גרם הנאשם מדובר בדרישה שהינה מחויבת המציאות. אסב תשומת לב המתלון כי הוא רשאי להגיש גם תביעה אזרחית באם הוא סבור כי הנזקים שנגרמו לו עולים על הסכום שנפסק לזכותו בהליך זה.

בטרם סיום, אפנה את תשומת לב רשויות שב"ס להמלצת שירות המבחן לבחון שילוב הנאשם בהליך טיפולי-שיקומי.

סוף דבר, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

42 חודשי מאסר. מתקופה זו יש לנכות את תקופת מעצרו מיום 20.04.18 ועד היום.

הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 12 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.

הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון.

אני מחייב את הנאשם בתשלום פיצויים בסכום של 60,000 ₪ לטובת המתלון. הפיצוי ישולם ב 10 תשלומים שווים ורצופים כאשר הראשון בהם יהיה ב 1.1.19 ויתרת התשלומים בתחילת כל חודש עוקב. התשלומים יבוצעו באמצעות מזכירות בית המשפט או המרכז לגביית קנסות הוצאות ואגרות. אי תשלום של אחד מהתשלומים, מעבר ל 3 ימי עיכוב בתשלום, יעמיד את החוב במלואו לפירעון מיידי. אני אוסר על הנאשם, או מי מטעמו, ליצור כל קשר, במישרין או בעקיפין, עם המתלון בנוגע לתשלום הפיצויים.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ז' כסלו תשע"ט, 15 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.